

דברי חכמה

ישראל במלחמה

יהי זכרך ברוך

גיליון מס. 2883 * ח תמוז תשפ"ה * 4 ביולי 2025

כפר הנשיא * עלון פנימי

עורכת: דורית צחור dorittb1963@gmail.com

בית כפר הנשיא מודיע בצער על
פטירתה בשיבה טובה של חברתנו

לילה הארט ז"ל

ומשתתף בצערם של עומרי, מרב, אבי
וכל בני המשפחה.

הלוויה תתקיים ביום שישי בשעה 09:00

לאחר הלוויה התכנסות במועדון החברים

המשפחה תשב שבעה בביתה של לילה

ביום שישי 15:30-18:30

שבת וראשון 10:00-13:00 ו- 16:00-20:00

לילה הארט

השבוע הלכה לעולמה לילה הארט שבעת שנים וימים. הדבר הראשון שעולה על הדעת כאשר נזכרים בה זה החיוך הגדול והמחבק עם תנועת הראש הביישנית. אהבתי אותה בכל מצבי הצבירה הרבים שעברה בחייה. והם היו רבים: ציירת, שחקנית, רקדנית סטפס ומטפלת באמנות. ומעל לכל הייתה אדם טוב. כשאני חושב על לילה אני יודע שכך הייתי רוצה ללכת לעולמי. אוהב ונאהב ומוקף באנשים שמעשירים אותי בזמן שאני מעשיר אותם. רבים הם אוהביו. נוחי על משכבך בשלום לילה הארט. תהיי בליבנו תמיד. תמיד.

לילה הארט (בן אבי)

"אתה עושה משהו ראשון ואז בא מישהו ועושה את זה יפה"

(פאבלו פיקאסו)

1. את הגרניקה ראיתי לראשונה כפי שפיקאסו צייר אותה, לא כרפרודוקציה או מקוטעת וחתוכה באיזה ספר לאמנות שפירק אותה לרסיסים, בשנת 1978 במוזיאון לאמנות מודרנית בניו-יורק.

2. עמדתי מולה בנשימה נעתקת. הלכתי אחורה ואז קדימה ואז שוב אחורה. אחרי משהו כמו רבע שעה עשרים דקות נזכרתי שאני לא נושם וחדשתי את הנשימה. ככה זה המשיך בסביבות כשעה עד שלפתע הגיחו שני אמריקאים קשישים והתייצבו לצידי מול הגרניקה .

לקח לאישה איזה דקה לצחקק ולהגיד בצהלה גדולה לאיש שלידה: לוק סם ווט א נייס פיקצ'ר!

לרגע חטפתי חום עד שכמעט יצא לי קיטור מהאוזניים כמו בסרטים מצוירים, נייס פיקצ'ר WTF? נייס פיקצ'ר בראש שלכם.

3. לקח לי עוד קצת זמן להבין שזוג הקשישים החביב הזה גילה לי עכשיו את אחת ממעלותיה, או אולי חולשותיה של האמנות - שהיא נותנת לגיטימציה לדברים שהיא מבקשת לערער עליהם. ושגם עבודות מצמיתות כמו ה'גרניקה' תהפוכנה ברבות הימים ל"תמונה חביבה".

4. כי בסופו של יום האמנות תכיל את הכל, את הזעקה של הסוס של פיקאסו יחד עם הצעקה של באסקיאט. כל מה שבוטע ויורק ומורד ומתריע, הכל יתלה בסופו של יום בחללו הנינוח והמהודר של איזה מוזיאון אי שם על פני הכוכב הזה, שמרחוק הוא נראה כחול ויפה ומקרוב מלוכלך ומוזנח. ואי אפשר, גם אם מאוד נרצה, לקחת ממנה את החרא הזה.

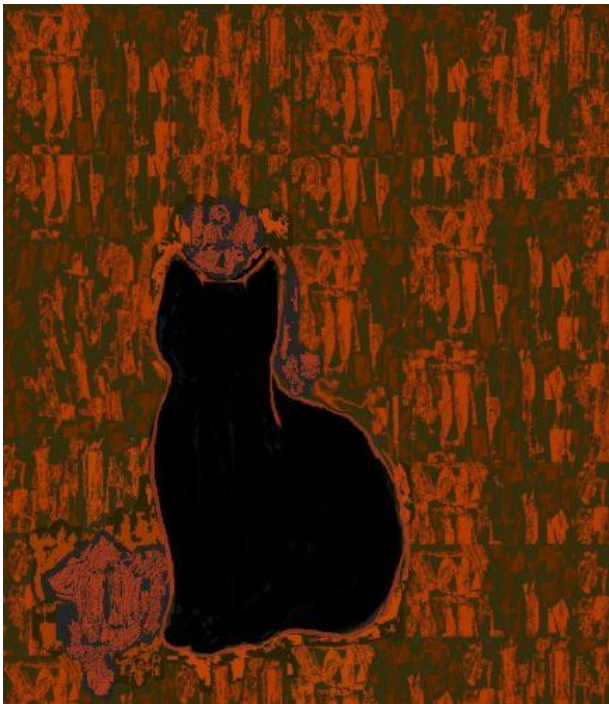

אמיל לכוד

הוא שכב לכוד מתחת לכל הקומות
שהתרסקו עליו בלילה בעצמה גדולה
ובקולות התרסקות נשברים והולכים כגלי ים
מתנפצים אל חוף הגוף הקטן הלכוד שלו.
בבקר החל לשמע מרחוק
את קול קריאותיהם הנחושות של
המחלצים שהיו עסוקים עד
מעל לראשם בסלוק קירות נופלים
ובחלוץ בלתי נלאה של לכודים
וכבר לא היה לו ברור היכן מתחיל
הפאב ועד לאן נמשך הגוף.

לאט לאט החל להגמר לו החמץ
והוא נשם אותו לאט ובזהירות גומע
את האויר המתוק שעוד נותר כאלו
היה גלידה הכי טובה ומתוקה.
עכשו כבר החל לשמע קולות ממש קרוב,
אבל הקיר ששכן על חזהו הלק
ונעשה כבד ומעיק מרגע לרגע
משניה לשניה. כמו בהלוק אטי
החל להבחין איך הזמן נמס סביבו
כשקול חזק שאל בתקיפות: מי אתה?
איך קוראים לך? איך הגעת לכאן?

בשארית הכוחות שעוד נותרו בו
נער את זנבו השחר וזעק בקול:
אני? אני החתול של שרדינגר!

פינת הקריקטורה השבועית: גדי לאן אתה הולך?

שירותי דואר ומזכירות הקיבוץ

שעות עבודה

ארי שטיינר שירותי הדואר :

ימים ב' + ד' 09:00-13:00

יום ה' 10:00-13:00

דליה בוסקילה מזכירות הקיבוץ:

ימים א' – ה' 07:30-13:00

• לילה הארט ז"ל

איך אזכור את לילה? כל כך הרבה דברים מזכירים לי אותה לאורך 64 השנים שאני חיה כאן, ושבהן הייתה לילה חלק מרכזי בחיי כפר הנשיא.

קודם כל ובראש ובראשונה הציירת, בכל מיני גדלים בשחור-לבן ובצבע. מורה לציור ומטפלת באמנות, וגם מטפלת ותומכת בחולים נוטים למות בהוספיס.

בין תלמידיה הרבים כל כך הייתה גם אמה, הגברת גלאס שבשנותיה האחרונות למדה לצייר, והייתה העץ שצמח ליד התפוח שלימד אותו.

לילה הייתה גם מתעמלת ומורה לתנועה, כחלק מעבודתה כמורה בבית הספר המקומי בכפר הנשיא. היא גם ניהלה קורסים להכנה ללידה לפני למעלה משישים שנה. אצלה למדתי לראשונה מהי הרפייה וכמה טוב היא עושה לבנאדם, בין אם הוא אישה או גבר.

במלחמת יום הכיפורים כשחיילים בסדיר ובמילואים שרתו ברמת הגולן לאורך כל החורף ההוא, יזמה לילה מופע קברטי שאתו הגיעה להופיע בפני החיילים. לילה רקדה ורקדה, והפליאה בריקודי סטפס, ועומרי, הבן הרביץ מופע סטנדאפ מדהים, היו עוד רקדנים וזמרים, שאינני זוכרת מי הם היו (כולל כמה מתנדבים מחו"ל), ואשמח לכל מידע שתוכלו לספק לי.

בחדשים האחרונים הצטרפה לילה לקבוצת הסורגות והסורג, וסרגה כמה כובעים לתינוקות שבפגייה בבית החולים זיו. בידיים מיומנות, כמו שהחזיקה מכחולים, היא היטיבה לסרוג שורות מושלמות בצמר דק. ואז היא הפסיקה לסרוג, ממש לפני כמה שבועות, והחזירה לי את המסרגות ואת שאריות הצמר, והתנצלה על שאיננה מיטיבה כבר לראות.

ועדיין, לילה המשיכה להגיע לשיעורי ההתעמלות במפגש ועל אף היותה במחצית השנייה של העשור העשירי לחייה עדיין הפליאה בגמישותה. היא הייתה מכופפת את רגלה ומרימה אותה למעלה, ואחר כך את הרגל השנייה, ואנחנו הסתכלנו, מכושפים.

הרבה זיכרונות יש לנו ממך לילה, הזיכרונות והציורים שלך יישארו אתנו לתמיד.

תנחומי לילדיך עמרי, מירב ואבי.

• ואף על פי כן, ולמרות הכל. וגם – מה שלא מחסל – מחשל!

בשבועיים האחרונים יללתי פה על מר גורלם של תלמידי בית הספר המסיימים 6 שנות לימוד בחטיבה ובתיכון, שנים, שהיה בהם כמעט הכל חוץ מלימודים. ריחמתי עליהם, אבל גם הבעתי את תחושתי שכנראה, באיזשהו מקום, יש אצל הנוער הזה יותר כוחות ממה שנראה על פני השטח, וממה שאמורה להיות התוצאה של תקופה קשה כל כך.

השבוע קבלתי את ההוכחה לכך, שאפשר לסמוך על הצעירים האלה שלנו. ראיתי את הצגת הסיום של מחזור ס"ח (מבחינתנו, כתת "ברקן"). הם העלו את ההצגה "הקוסם מארץ עוץ", אשר תיארה את המסע שלהם מראשית כיתה ז' עד סוף י"ב. דורותי רוצה "בגרות", הדחליל רוצה שכל, איש הפח רוצה לב, והאריה... האריה בא מכפר גלעדי, הוא האריה השואג, והוא מפחד ורוצה לזכות באומץ. באמצעות העיניים של הצעירים, ראיתי את הקורונה, המלחמה, וכל הרעות שעברו עליהם, והנה הם חזקים ומחוזקים. תודה לכם על השיעור הזה.

לפני ההצגה, היו כמובן ברכות ונאומים. הנערים המנחים הזכירו כמובן את החללים, בוגרי עמק החולה, וכמובן גם את החטופים. אני התרגשתי מאד כשהנערים הצעירים האלה, דברו על בן השכבה שלהם, שחר גרינמן ז"ל, שנפטר כשהיו בכיתה י"א. שחר היה תלמיד כתת "קשת" הוא חבש כיפה ענקית, היה שונה. ודווקא האופן שבו דברו עליו, ועל השיעור שהם למדו ממנו, גרם לי להתרגשות. זהו בית ספר "עמק החולה" במיטבו: לחשוב על האחר, באהדה ואמפתיה.

מה אומר לכם? שבוע קודם, עוד היינו במקלטים, והמסיבה הייתה אז מבוטלת. גם כך, מתי היה להם זמן להפקה הענקית הזאת? הם כתבו, הם שחקו, רקדו ושרו. והעיקר: הם לא וותרו! כמו שאמרתי: למרות הכל ואף על פי כן.

חבר'ה, אני בטוחה שלמדתם הרבה. אני, מכל מקום, למדתי מכם את השיעור על לא לוותר, השיעור של "אף על פי כן".

שבת שלום ובשורות טובות לקוראינו

תמר וולפין

פִּינֶת הַהֶנְצָחָה / דוד אלמן

יְהִי זְכוֹר בְּרוּךְ

נטע אלמן ז"ל - (5/2/2007 - 25/3/1921)

נטע נולדה בלונדון. חברת הקיבוץ וממייסדיה. מקבוצת ה"וותיקים".
נטע הדריכה בתנועת "הבונים" לפני הגיעה ארצה. היא הייתה המזכירה האישית של טדי קולק, בזמנו.

לי נטע זכורה בעיקר כאמא. היא למעשה "אשמה" בעצם היותי קיים על פני כדור הארץ. אהבה לחגוג במשפחה וזכורים לנו קריאות הקרב שלה בכל מפגש משפחתי.

מעבר להיותה אימי, נטע תפקדה כמזכירת הקיבוץ בשלב מסויים ועוד תפקידים כאלה ואחרים. היא בהחלט תשאר חקוקה כאבן יסוד בקיבוץ.

<https://khbbm1.wixsite.com/2007-02>

הביא דוד אלמן - פניות כלשהם הפנו אלי - רק לא בטלפון (בעיית שמיעה)

שירי מלחמת חרבות ברזל

הפרויקט של עידן רייכל – ארץ שיר שמנתב לתחושה קולקטיבית של השתתפות בצער, גורל משותף אבל גם משאת נפש. "ארץ הותר לפרסום דקת דומיה ניפול ונקום" שמסיים את השיר, לא נכתב כאירוויה לכל התקווה שהשיר מביע, שעוד יהיו פה חיים גם אם זה ייקח ארבעים שנה. הסיום הזה מחבר למצב של - זה הגורל שלנו - ליפול ולקום. עידן רייכל מפעיל את "הפרויקט" לשיר נוגה-ענוג על מציאות הפכפכה של ניגודים חברתיים ופוליטיים, שמתבסס על תפיסה של עם שחי בקונפליקטים שאינם מסתיימים לעולם. האם יהיה כאן פעם טוב אבסולוטי, או שנועדנו להיות "ארץ הותר לפרסום דקת דומיה ניפול ונקום?" המוסיקה המינורית בטון המדוכדך של רייכל אינה מתלהמת, רכה ועגולה ומנחמת. הדרמה כמו התקווה הם חלק מהקו המלווה שמנתב לנתיב מרכזי בתחושה קולקטיבית (השיר מושר בגוף ראשון רבים) של השתתפות בצער, גורל משותף אבל גם משאת נפש לאור.

ארץ

מילים: עידן רייכל, אור מילשטוק, עמרי קסטן
לחן: אור מילשטוק, עמרי קסטן
עיבוד והפקה מוסיקלית: מתן דרור ועידן רייכל

ארץ זבת חלב
ודבש וחדשות
ארץ יום שקט יום קרב
היפסטר ורב חולות וזהב
ארץ יש בה גם ים
וים של חרדות
ארץ הפועל בית"ר
העיר והכפר מסגד ומנזר

ועוד מבראשית
הופכים כל כאב לשיר
אבל אהבה נפשי
גם כשקשה
עוד יהיו חיים

אחרי כל הימים הרעים
עוד נתרכך אחרי כל הקשיים
במדבר גם אם ייקח ארבעים שנה
עוד יהיו חיים
עוד נחבר שוב את כל הקרעים
זמן ירפא לנו את הפצעים
במדבר גם אם ייקח ארבעים שנה
עוד יהיו חיים

ארץ זבת חלב
ודבש ומלחמות
ארץ שמאל וימין
ג'חנן חמין
גזע ומין
כמה דרמה יש פה מאמא
מי יביא קצת נחת קצת חיים

אחרי כל הימים הרעים
עוד נתרכך אחרי כל הקשיים
במדבר גם אם ייקח ארבעים שנה
עוד יהיו חיים
עוד נחבר שוב את כל הקרעים
זמן ירפא לנו את הפצעים
במדבר גם אם ייקח ארבעים שנה

ועוד מבראשית
הופכים כל כאב לשיר
אבל אהבה נפשי
גם כשקשה
עוד יהיו חיים

אחרי כל הימים הרעים
עוד נתרכך אחרי כל הקשיים
במדבר גם אם ייקח ארבעים שנה
עוד יהיו חיים
עוד נחבר שוב את כל הקרעים
זמן ירפא לנו את הפצעים
במדבר גם אם ייקח ארבעים שנה

ארץ הותר לפרסום דקת דומיה ניפול ונקום

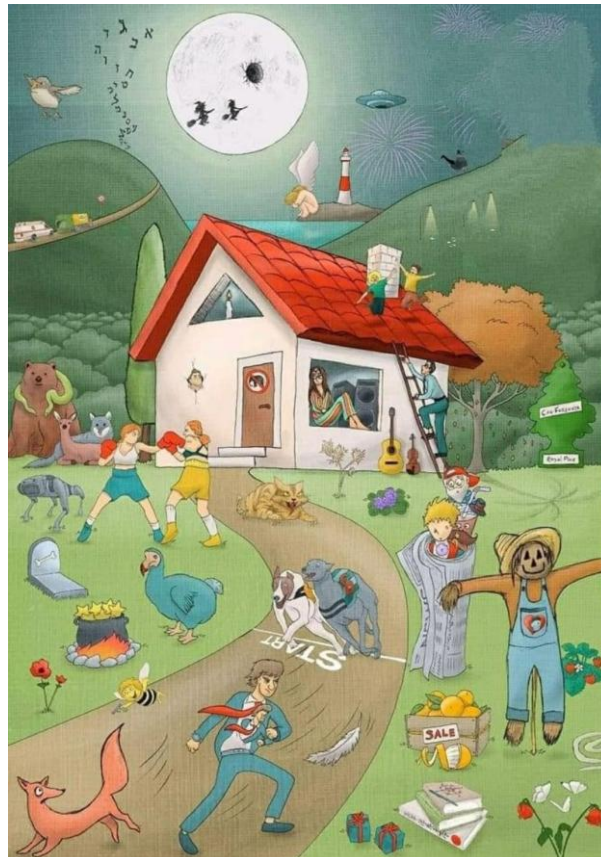
4-10	
4.7	דפנה בסביץ
5.7	גילדה פרבי
	ג'קי עמר
6.7	חברון בוזנח
	נגה זולטי
7.7	נעמי אלקסנדר
	ירדן פרנק
	דפנה שיינגזיכט
8.7	יותם עמית
	דנה רז
	הדר קישילינסקי
	ירדן ארצי
9.7	אולגה איליב
	דבי אדות
	אלון פרימוסט
	אליסה נוי
	כליל נוי
	רומי חביבי
	משי מור
10.7	סיגל פרינץ
	שקד פרנק

רשימת השירים:

נשל הנחש
סוף עונת התפוזים
סיגליות
סע לאט
עוף גוזל
עטור מצחך זהב שחור
על קו הזינוק
עץ ירוק מפלסטיק
פה קבור הכלב
פנס בודד
פרפרים לבנים
צל עץ תמר
קוצים
קילפתי תפוז
קרב איגרון
רמקולים
שועל במנוסה
שושנים עצובות
שלכת
תותים
תחרות כלבים

זיקוקים
זן נדיר
חור בלבנה
חיית הברזל
חללית
חתול מפלצת
יומן מסע
ילד מזדקן
ילדים קופצים
ים של דמעות
ירח
יש לי חור בלב בצורה שלך
יש לי ציפור קטנה בלב
כלניות
כתונת פסים
לאבא שלי יש סולם
למיה יש אקדח
מגדלור
מלאך
מתנות קטנות
נדוב והנחש
נוצה ברוח
נערה במשקפיים
נר על החלון

אגדה יפנית
אגדת דשא
אדון שוקו
אדם בתוך עצמו
אוטו זבל
אור הירח
אותיות פורחות באוויר
אין כניסה לפילים
איש קש
אמבולנס
אנשים מגולגלים בתוך נייר עיתון
ברוש
ג'ינג'יות
ג'ירפות
גג
גיטרה וכינור
דמעות של מלאכים
האיש שבקיר
הדוב והנחש
הולך נגד הרוח
הזאב והאיילה
היא יושבה לחלון
הכבש ה-16
הכוכבים דולקים על אש קטנה
המכשפות
הנסיך הקטן

סיפור לשבת

הארנק האבוד

ביום קפוא אחד כשהלכתי הביתה, נתקלתי בארנק שמישהו איבד ברחוב. הרמתי אותו והסתכלתי פנימה כדי לראות אם יש מסמך מזהה כלשהו שיאפשר לי להחזיר אותו לבעליו.

אבל הארנק הכיל רק 3 דולרים ומכתב מקומט שנראה כאילו שכב שם שנים. המעטפה הייתה בלויה והדבר היחיד שניתן לקרוא היה כתובת השולח.

התחלתי לפתוח את המכתב, בתקווה למצוא שם רמז כלשהו. ואז ראיתי את שורת התאריך – 1924. היום אנחנו ב-1984, כך שהמכתב הזה נכתב נכתב לפני 60 שנה!

הוא נכתב בכתב יד נשי יפהפה על נייר מכתבים בצבע תכלת, עם פרח קטן בפינה השמאלית.

זה היה מכתב "ג'ון היקר" (מכתב פרידה).

הבחורה שכתבה אותו כתבה לנמען, ששמו מייקל, שהיא לא יכולה להמשיך להתראות איתו כי הוריה אסרו זאת. אבל, היא כתבה, שהיא תמיד תאהב אותו. המכתב נחתם במילים "באהבה, האנה".

זה היה מכתב יפהפה, אבל מלבד השם מייקל - לא הייתה שום דרך לזהות את בעלי הארנק. אבל הסיפור נגע לליבי.

אם מישהו שמר מכתב בארנקו במשך 60 שנה, זה גדול מהחיים. החלטתי לעשות מאמץ לנסות לאתר אותו על אף שהסיכויים היו קלושים. הרגשתי שאני חייב.

התקשרתי ל-144, שירות המודיעין. אולי יעזרו לי שם עם מידע על השולחת לפי הכתובת שלה.

פתחתי ואמרתי, "זו בקשה יוצאת דופן. אני מנסה למצוא את הבעלים של ארנק שמצאתי. האם תוכלו להגיד לי אם יש מספר טלפון משויך לכתובת שהייתה על מעטפה שמצאתי בארנק?"

המרכזנית הפנתה אותי לממונה עליה. זו היססה לרגע ואז אמרה, "כן, יש רישום של טלפון בכתובת הזו, אבל אני לא יכולה לתת לך את המספר." כל כך התאכזבתי. ואז היא הציעה כאדיבות רבה, שהיא תתקשר למספר הזה, תסביר את הסיפור שלי ותשאל אותם אם הם רוצים לקבל את השיחה.

חיכיתי כמה דקות ואז היא חזרה לשיחה. "יש לי מישהי שמוכנה לדבר איתך". שאלתי את האישה מעברו השני של הקו אם היא מכירה מישהי בשם האנה.

היא התנשפה, "אה! קנינו את הבית הזה ממשפחה שהייתה לה בת בשם האנה. אבל זה היה לפני 30 שנה!"

"ידוע לך אולי איפה המשפחה הזאת יכולה להיות עכשיו?" שאלתי.

"אני זוכרת שלפני כמה שנים האנה נאלצה להעביר את אימא שלה לבית אבות. אם תיצור איתם קשר אולי הם יוכלו לאתר את הבת".

היא נתנה לי את שם בית האבות והתקשרתי למספר. הם אמרו לי שהגברת הזקנה נפטרה לפני כמה שנים, אבל כן היה להם את מספר טלפון של הבת האנה.

הודיתי להם והתקשרתי.

האישה שענתה הסבירה שהאנה עצמה גרה כעת בבית אבות.

כל העניין הזה היה טיפשי, חשבתי לעצמי.

למה עשיתי עניין כל כך גדול למצוא בעלים של ארנק שיש בו רק 3 דולרים ומכתב בן 60?

למרות זאת, התקשרתי לבית האבות בו האנה הייתה אמורה להתגורר, והאיש שענה לטלפון אמר לי, "כן, האנה היא דיירת שלנו".

למרות שהשעה כבר הייתה 20:00, שאלתי אם אוכל לבוא לראות אותה.

"טוב", הוא אמר בהיסוס, "אם אתה רוצה לקחת סיכון שהיא לא תלך לישון עד שתגיע, אז כרגע היא במועדון, צופה בטלוויזיה".

הודיתי לו וטסתי לבית האבות. אחות הלילה ושומר קיבלו את פניי בדלת. עלינו לקומה השלישית של הבניין הגדול. ובמועדון האחות הכירה לי את האנה.

היא הייתה זקנה מתוקה, כסופת שיער עם חיוך חם וניצוץ בעיניים. אישה יפה. סיפרתי לה על מציאת הארנק והראיתי לה את המכתב.

בשנייה שראתה את המעטפה הכחולה עם הפרח הקטן הזה בצד שמאל, היא לקחה נשימה עמוקה ואמרה, "בחורצ'יק, המכתב הזה היה הקשר האחרון שהיה לי אי פעם עם מייקל".

היא הסיטה את מבטה לרגע כאילו שקעה במחשבות עמוקות ואז אמרה ברכות, "אהבתי אותו מאוד. אבל הייתי אז רק בת 16 והוריי הרגישו שאני צעירה מדי. הו, הוא היה כל כך חתיך. הוא נראה כמו שון קונרי, השחקן".
שנינו חייכנו, שון קונרי - גבר שבגברים.

"כן, היא המשיכה. "מייקל גולדשטיין היה אדם נפלא. אם תצליח למצוא אותו, תגיד לו שאני חושבת עליו לעתים קרובות. וגם, "היא היססה לרגע, כמעט נשכה את שפתה, "תגיד לו שאני עדיין אוהבת אותו. אתה יודע, "אמרה מחייכת כשדמעות החלו לעלות בעיניה, "מעולם לא התחתנתי. אני מניחה שאף אחד לא השתווה למייקל"...

הודיתי להאנה ונפרדתי ממנה.

ירדתי במעלית לקומה הראשונה וכשעמדתי לצאת השומר שם שאל: "נו, האם הזקנה הצליחה לעזור לך?"

אמרתי לו שהיא נתנה לי קצה חוט. "לפחות יש לי שם משפחה. אבל אני חושב שאני אפסיק עם זה כאן. בזבזתי את כל היום בניסיון למצוא את הבעלים של הארנק הזה. מספיק".
נופפתי בארנק שהחזקתי ביד. זה היה נרתיק עור חום פשוט, עם שרוך אדום בצד. לא ארנק סטנדרטי.

כשהשומר ראה את זה, הוא אמר, "היי, חכה רגע, זה הארנק של מר גולדשטיין. הייתי מזהה את זה בכל מקום עם השרוך האדום הבוהק שלו. הוא תמיד מאבד את הארנק הזה. אני עצמי מצאתי אותו ברחבי הבניין לפחות שלוש פעמים".

"מי זה מר גולדשטיין?" שאלתי כשהיד שלי מתחילה לרעוד.

"הוא אחד מהדיירים הוותיקים בקומה ה-8. זה בטוח הארנק של מייקל גולדשטיין. הוא בטח שוב איבד אותו באחד מהטיולים שלו".

הודיתי לשומר ורצתי בחזרה למשרד האחות.
סיפרתי לה מה אמר השומר.
חזרנו למעלית ועלינו לקומה 8. התפללתי שמר גולדשטיין יהיה ער.
בקומה השמינית אמרה אחות הקומה: "אני חושבת שהוא עדיין בחדר המועדון. הוא אוהב לקרוא בלילה. זקן חביב שכזה".

הלכנו לחדר היחיד שהיה בו עדיין אור, ושם ישב אדם שקרא ספר.
האחות ניגשה אליו ושאלה אם הוא איבד את הארנק.
מר גולדשטיין הרים את מבטו בהפתעה, הכניס את ידו לכיס האחורי ואמר: "אוי, זה באמת לא כאן!"
"האדון החביב הזה מצא ארנק ועשה מאמץ לאתר אותך".

הגשתי למר גולדשטיין את הארנק ובשנייה שראה אותו, הוא חיך בהקלה ואמר: "כן, זהו! זה בטח נפל לי מהכיס היום אחר הצהריים. אני רוצה לתת לך תגמול".

"לא, תודה", אמרתי. "אבל אני חייב להגיד לך משהו. קראתי את המכתב בניסיון לגלות מי הבעלים של הארנק." החיך על פניו נעלם לפתע. "קראת את המכתב הזה?"

"לא רק שקראתי את זה", עניתי לו בחיך, "אלא שאני יודע גם איפה האנה נמצאת".

הוא פתאום החוויר. "האנה? אתה יודע איפה היא? מה שלומה? היא עדיין יפה כמו שהייתה? בבקשה, בבקשה תגיד לי", הוא התחנן, מאבד את הצפון.

"היא בסדר... יפה בדיוק כמו כשהכרת אותה." אמרתי בשקט. הזקן חיך בציפייה ושאל: "תוכל להגיד לי איפה היא? אני רוצה להתקשר אליה מחר בבוקר".
הוא תפס את ידי ואמר, "אתה יודע משהו, אדוני, הייתי כל כך מאוהב בבחורה הזאת שכשהמכתב הגיע, חיי ממש הסתיימו באותו יום. מעולם לא התחתנתי. אני מניח שזה בגלל שתמיד אהבתי רק אותה".

"מר גולדשטיין, אמרתי, "בוא איתי".
ירדנו במעלית לקומה השלישית. המסדרונות היו חשוכים ורק מנורת לילה קטנה אחת או שתיים האירו את דרכנו לחדר המועדון שבו ישבה האנה לבדה וצפתה בטלוויזיה. האחות ניגשה אליה.

"האנה", היא אמרה בשקט והצביעה על מייקל, שחיכה איתי בפתח. "את מכירה את האיש הזה?"

האנה סידרה את משקפיה, הביטה לרגע, אבל לא אמרה מילה.
מייקל אמר בשקט, כמעט בלחש, "האנה, זה מייקל. את זוכרת אותי?"

היא לחשה, "מייקל! אני לא מאמינה! מייקל! זה אתה! מייקל שלי!"

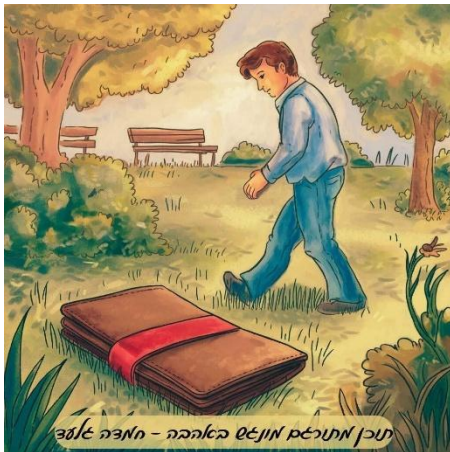
הוא הלך לעברה באיטיות והם התחבקו.
האחות ואני יצאנו עם דמעות זולגות על פנינו.

"תראי", אמרתי לאחות. "תראי איך היקום עובד! אם זה אמור לקרות, זה יקרה, לא חשוב מתי".

כשלושה שבועות לאחר מכן קיבלתי טלפון למשרדי מבית האבות.

"אתה יכול להתפנות ביום ראשון כדי להשתתף בחתונה? מייקל והאנה הולכים סוף סוף להתחתן!"

זו הייתה חתונה יפהפייה עם כל האנשים של בית האבות שהתגנדרו והצטרפו לחגיגה. האנה לבשה שמלה בצבע בז' בהיר ונראתה יפה. מייקל לבש חליפה כחולה כהה ונראה כחתיך בחופתו. הם הפכו אותי לשובין שלהם. בית האבות נתן להם דירה מספיק גדולה לשניים, ואם אי פעם רציתם לראות כלה בת 76 וחתן בן 79 מתנהגים כמו שני בני נוער, הייתם צריכים לראות את הזוג הזה.

מחבר לא ידוע
תורגם מאנגלית לעברית על ידי חמדה גלעד

50 חטופים וחטופות נמצאים כבר 637 ימים בשבי

